

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Artikel 1, stk. 1, første led, i Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994, sammenholdt med nr. 1 i Marrakesh-protokollen og artikel 4, stk. 1, i aftalen om landbrug i bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO), annulleres, for så vidt Rådet derved har godkendt indgåelsen af Fællesskabets rammeaftale med Costa Rica, Colombia, Nicaragua og Venezuela om bananer.
- 2) Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Tilsidesættelse af trinshøjere fællesskabsret: Den af Rådet godkendte rammeaftale er i strid med grundrettighederne for de erhvervsdrivende i kategori A og C (jf. Rådets forordning (EØF) nr. 404/93) for så vidt angår fri erhvervsudøvelse, ligebehandling og ejendomsret (til en etableret og udøvet erhvervsvirksomhed). Rammeaftalen fører til, at indkøb af tredjelandsbananer — ud over hvad der følger af forordning (EØF) nr. 404/93 — bliver yderligere vanskeliggjort, fordi en del af toldkontingenter kun kan indkøbes fra bestemte lande, og det desuden tillades disse lande at udstede eksportcertifikater, hvis fremlæggelse er en betingelse for, at Fællesskabet tildeler de erhvervsdrivende i kategori A og C importlicenser. Der ses ikke at være saglige grunde, som kan berettige, at de traditionelle importører af tredjelandsbananer som følge heraf fortsat stilles endnu ringere.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. maj 1994 af Court of Appeal, London, i sagen The Queen mod HM Treasury og Bank of England, ex parte: Centro-Com srl

Sag C-124/95)
(95/C 174/07)

Ved dom afsagt den 27. maj 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 11. april 1995, har Court of Appeal i sagen The Queen mod HM Treasury og Bank of England, ex parte: Centro-Com srl, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det foreneligt med EF's fælles handelspolitik, navnlig EF-traktatens artikel 113 og Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92 af 1. juni 1992 om forbud mod handel mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikkerne Serbien og Montenegro⁽¹⁾, såfremt en medlemsstat A vedtager nationale bestemmelser om indfrysning af midler, der befinder sig i medlemsstat A, og som tilhører en person i Serbien eller Montenegro, når:
  - 1) midlerne ønskes frigivet med henblik på betaling af en statsborger i medlemsstat B for udførsel af varer,

som han har foretaget fra medlemsstat B til Serbien eller Montenegro

- 2) a) varerne er officielt godkendt af FN's Sanktionskomité, jf. FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 757, som udelukkende bestemt til medicinske formål
- b) varerne er blevet udført i henhold til en forudgående udførselstilladelse, der er udstedt af de kompetente myndigheder i medlemsstat B i henhold til forordning (EØF) nr. 1432/92
- 3) de nationale foranstaltninger hjemler frigivelse af midler til betaling for udførsel af sådanne varer, der finder sted fra medlemsstat A selv, såfremt den ovenfor i punkt 2, litra b), nævnte udførselstilladelse er blevet udstedt af de kompetente myndigheder i medlemsstat A
- 4) medlemsstat A har bestemt, at vedtagelsen af disse nationale bestemmelser er nødvendig eller hensigtsmæssig af hensyn til en effektiv gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 757?
2. Påvirkes bevarelsen af spørgsmål 1 af EF-traktatens artikel 234?

(¹) EFT nr. L 151 af 3. 6. 1992, s. 4.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 27. marts 1995 af Court of Appeal, Nordirland, i sagen Norbrook Laboratories Limited mod Ministry of Agriculture, Fisheries and Food

(Sag C-127/95)
(95/C 174/08)

Ved dom afsagt den 27. marts 1995, indgået til Domstolens Justitskontor den 18. april 1995, har Court of Appeal, Nordirland, i sagen Norbrook Laboratories Limited mod Ministry of Agriculture, Fisheries and Food forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal Rådets direktiv 81/851/EØF af 28. september 1981 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om veterinærmedicinske præparater⁽¹⁾ og Rådets direktiv 81/852/EØF af 28. september 1981 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om analytiske, toksiko-farmakologiske og kliniske normer og forskrifter for afprøvning af veterinærmedicinske præparater⁽²⁾ (navnlig artikel 5, 8, 9, 11, 29-31, 35, 40 og 41 i direktiv 81/851/EØF og første del i bilaget til direktiv 81/852/EØF — i den affattelse, disse bestemmelser havde, før de blev ændret — fortolkes således, at den kompetente myndighed i en medlemsstat under de beskrevne omstændigheder,
  - a) kan kræve, at en ansøger om en markedsføringstilladelse for et veterinærmedicinsk præparat (herefter benævnt »produktet«) meddeler den kompetente myndighed — eller træffer forholdsregler med

- henblik på meddelelse af — navn og adresse på samtlige producenter af et bestemt stof (herefter benævnt »stoffet«), fra hvem ansøgeren agter at indkøbe visse mængder af stoffet til brug for sin egen fremstilling af et af de virksomme stoffer (herefter benævnt »det virksomme stof«) i produktet, og meddeler den kompetente myndighed — eller træffer forholdsregler med henblik på meddelelse af — detaljerede oplysninger om de produktionssteder, hvor stoffet fremstilles, og om de fremstillings- og kontrolmetoder, som anvendes af producenten af stoffet
- b) kan kræve, at ansøgeren om markedsføringstilladelsen for den kompetente myndighed med henblik på dennes godkendelse fremlægger resultaterne af de kontrolundersøgelser, som kræves udført for hvert parti af stoffet, som indkøbes af ansøgeren, og ikke frigiver noget parti af produktet, før det pågældende parti af stoffet er godkendt
- c) kan kræve (ved at stille særlige betingelser for markedsføringstilladelsen eller ved at nægte udstedelse heraf eller på anden måde), at ansøgeren enten opfylder et af eller begge de førnævnte krav eller kun markedsfører produktet, såfremt det er fremstillet under anvendelse af forsyninger af det virksomme stof, som er indkøbt hos en bestemt tredjemand og ikke er fremstillet af ansøgeren selv
- d) kan suspendere de frister for meddelelse af en markedsføringstilladelse, som er fastsat i artikel 8 i direktiv 81/851/EØF, indtil ansøgeren har samtykket i at meddele de ovenfor i litra a) nævnte oplysninger?
- 2) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmålene ovenfor i spørgsmål 1, litra a)-d), om processen for fremstillingen af produktet er kontinuerlig eller ikke kontinuerlig, og hvad er i bekræftende fald virkningen heraf for besvarelsen af disse spørgsmål?
- 3) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmålene ovenfor i spørgsmål 1, litra a)-d), såfremt ansøgeren ikke havde rimelig mulighed for at fremskaffe de oplysninger, som er nævnt i spørgsmål 1, litra a), og hvad er i bekræftende fald virkningen heraf for besvarelsen af disse spørgsmål?
- 4) a) Såfremt kravene om yderligere oplysninger og de øvrige krav, som er nævnt ovenfor i spørgsmål 1, eller enkelte af dem, ud fra en umiddelbar betragtning er lovlige efter direktiv 81/851/EØF og 81/852/EØF, skal sådanne krav da være i overensstemmelse med EF-rettens proportionalitetsprincip?
- b) Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, skal dette princip da i den foreliggende sag anvendes af den nationale ret eller af Domstolen?
- c) i) Hvis det skal anvendes af Domstolen, er de nævnte krav eller enkelte af dem da i strid med proportionalitetsprincippet?
- ii) Hvis det skal anvendes af den nationale ret, efter hvilke kriterier og betragtninger skal det da afgøres, om kravene er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet?
- 5) Skal EF-traktatens artikel 30-36 fortolkes således, at de indeholder et forbud mod sådanne krav som de før beskrevne eller enkelte af dem?
- 6) a) Skal artikel 40 i direktiv 81/851/EØF fortolkes således, at den også gælder for sådanne krav som de førnævnte?
- b) I bekræftende fald, under hvilke omstændigheder og ved anvendelse af hvilke kriterier skal begrundelsen for at stille sådanne krav betragtes som utilstrækkelig efter artikel 40, og var kravene i den foreliggende sag tilstrækkeligt begrundet?
- 7) a) Kan en medlemsstat efter EF-retten være erstatningsansvarlig over for en virksomhed for tab, virksomheden har lidt ved, at der er pålagt den sådanne krav som de førnævnte, når disse er
- i) uforenelige med bestemmelserne i direktiv 81/851/EØF og/eller 81/852/EØF
- ii) i strid med proportionalitetsprincippet
- iii) i strid med EF-traktatens artikel 30-36
- iv) utilstrækkeligt begrundet efter artikel 40 i direktiv 81/851/EØF?
- b) Såfremt spørgsmål 7, litra a), nr. i), ii), iii) og iv), eller enkelte af dem besvares bekræftende, hvad er da betingelserne for, at der opstår en sådan erstatningspligt?

(¹) EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 1.

(²) EFT nr. L 317 af 6. 11. 1981, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 19. april 1995 af Pretura Circondariale di Genova i sagen Livia Balestra mod Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sag C-139/95)

(95/C 174/09)

Ved kendelse afsagt den 19. april 1995, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. maj 1995, har Pretura Circon-